

Sygn. akt III KK 444/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

w sprawie **P. G.**

skazanego na podstawie art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu – w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 stycznia 2016 roku

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 maja 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w P. wniósł w dniu 29 stycznia 2014 r. do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko P. G., oskarżając go o to, że:

1. w dniu 23 grudnia 2013 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą zabrał w celu przywłaszczenia szlifierkę kątową HITACHI wartości 250 zł, pilarkę SCHEPPACH wartości 800 zł, wyrzynarkę EINHELL wartości 300 zł oraz skrzynkę z zawartością młotowiertarki MAC ALLISTER, dwóch wiertła i dwóch dłuć o wartości 300 zł, tj. mienie o łącznej wartości 1650 zł na szkodę R. N., z tj. o

czyn z art. 278 § 1 k.k.

2. w dniu 22 grudnia 2013 r. w P. zabrał w celu przywłaszczenia wiertarkę HILTI o wartości 2600 zł i wiertarkę BOSCH wartości 300 zł na szkodę R. N., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Jednocześnie na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniósł o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionych z nim następujących kar:

- za czyn opisany w pkt 1 kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł każda;
- za czyn opisany w pkt 2 kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł każda;
- wymierzenie oskarżonemu kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata,
- wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda;
- oddanie oskarżonego pod dozór kuratora;
- zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2900 zł na rzecz pokrzywdzonego R. N.

Sąd Rejonowy w G. uwzględnił w całości ten wniosek i procedując na posiedzeniu (k. 68), wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., uznał oskarżonego za winnego obu zarzuconych przestępstw i za każde z nich wymierzył mu kary po 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary w grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł każda.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce zbiegających się kar wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze roku i 3 miesięcy, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata, oddając jednocześnie oskarżonego na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby pod dozór kuratora oraz karę łączną grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i stał się prawomocny w dniu 5 czerwca 2014 r. (k. 75).

Kasację od tego wyroku wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator

Generalny, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego P. G.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., polegające na uwzględnieniu przez sąd wadliwego wniosku prokuratora o wydanie wobec P. G. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia również przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze roku i 3 miesięcy, to jest w wymiarze wyższym od sumy podlegających łączeniu kar jednostkowych, wynoszącej rok i 2 miesiące pozbawienia wolności.

W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony kasacją wyrok został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego i materialnego wskazanych w zarzucie kasacji. Bezsprzeczne jest, że skierowanie przez prokuratora do sądu wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy nakłada na sąd obowiązek poddania kontroli takiego wniosku pod względem jego poprawności zarówno w zakresie formalnym, jak i merytorycznym. Przedmiotem tego rodzaju kontroli powinna być także kwestia zgodności wszystkich propozycji zawartych we wniosku z regułami obowiązującego prawa materialnego, w tym również właściwej oceny proponowanych kar, czy środków probacyjnych. Instytucja skazania bez rozprawy zakłada bowiem nie tylko uzgodnienie poddania się przez oskarżonego takiemu skazaniu, ale także zaakceptowanie przez niego wszystkich mających być objętych tym skazaniem określonych reakcji karnoprawnych. Uwzględnienie wniosku prokuratora uzgodnionego uprzednio z oskarżonym o skazanie go bez rozprawy w określony sposób (art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 1 k.p.k.) może nastąpić tylko wtedy, gdy wniosek taki dołączony do aktu oskarżenia odpowiada wszystkim

warunkom formalnym i merytorycznym. Stwierdzenie wadliwości wniosku lub potrzeby dokonania jakiegokolwiek zmiany w jego treści winno doprowadzić w pierwszej kolejności do podjęcia próby w toku posiedzenia uzgodnienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym odpowiedniej modyfikacji wniosku, zwłaszcza w kierunku postulowanym przez sąd w razie stwierdzenia takiej wadliwości – lub winno prowadzić do skierowania sprawy do rozpoznania na rozprawie, na zasadach ogólnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 maja 2011 r., IV KK 126/11, Lex nr 817549, z dnia 26 września 2011 r., II KK 197/11, Lex nr 960525, z dnia 26 października 2011 r., IV KK 283/11, Lex nr 1027194, z dnia 23 lutego 2012 r., III KK 386/11, Biul. PK 2012/2, poz. 17).

Uwzględniając w całości dołączony do aktu oskarżenia i uzgodniony z P. G. wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie stosownych kar oraz zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 k.k., Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że wysokość proponowanej we wniosku kary łącznej pozbawienia wolności narusza przepis art. 86 § 1 k.k., z którego dyspozycji wynika, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do sumy tych kar. Analiza treści zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy połączył orzeczone wobec skazanego kary jednostkowe w wymiarze po 7 miesięcy pozbawienia wolności każda, wymierzając oskarżonemu karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy według zasad określonych w art. 86 § 1 k.k. mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w przedziale od 7 miesięcy pozbawienia wolności do roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Zatem, wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze wyższym od sumy kar jednostkowych podlegających łączeniu, Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, a to art. 86 § 1 k.k., mającej rażący charakter, która w oczywisty sposób wpływała na treść orzeczenia. W ten sposób rażąco naruszył również dyspozycję art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., ponieważ nie mógł zaakceptować wniosku prokuratora sprzecznego z obowiązującym prawem karnym materialnym lecz powinien dokonać oceny zgodności propozycji zawartych we wniosku z aktualnym stanem prawnym (zob. wyrok SN z dnia 25 września 2010 r., sygn. IV KK 163/12, LEX nr 1226727) i zasugerować prokuratorowi oraz oskarżonemu potrzebę odpowiedniej modyfikacji

zawartego porozumienia, aby wniosek nie naruszał dyspozycji art. 86 § 1 k.k., a tym samym był możliwy do uwzględnienia przez Sąd w trybie konsensualnym.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności oraz fakt, że zostały naruszone reguły postępowania konsensualnego, uchylono w całości zaskarżony wyrok w stosunku do skazanego P. G. i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy tenże sąd doprowadzi do takiego skorygowania wniosku prokuratora, aby jego kształt był zgodny z przepisami prawa materialnego, a w przypadku braku stosownych uzgodnień między stronami rozpozna sprawę na zasadach ogólnych mając na uwadze, iż kasacja została wniesiona na korzyść skazanego, co skutkuje wystąpieniem pośredniego zakazu *reformationis in peius*. (art. 443 k.p.k.).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

kc